

Petra kimenője

Petra Morganstern karácsonyi története

Írta: G. Norman Lippert

Ajánlom Tom Greynek és a supportstacie.net oldalnak

Kedves olvasó!

Ez a történet egy kicsit szokatlan. A *James Potter és a Kapuőr átkának* (a *James Potter és az Ősök udvara* folytatásának) egy mellékszála, mely a második regény karácsonya alatt játszódik. Ha még nem olvastad azokat a könyveket, ez a sztori meglehetősen nagy és fontos spoilereket tartalmaz, ráadásul talán nem is lesz olyan élvezhető, mint reméled. Épp ezért, hadd javasoljam, hogy vess egy pillantást a fent említett történetekre, mielőtt tovább olvasol. Ha élvezted Ms. Rowling Harry Potter könyveit (és miért lennél itt, ha nem így volna?), akkor nagy esély van rá, hogy a fentiek is elnyerik a tetszésedet. Ha végeztél, térj vissza a *Petra kimenőjére*. Sokkal több értelme lesz, és elégedett leszel magaddal, hogy megfogadtad a tanácsot.

Másrésről viszont, ha már olvastad a két regényt, és ismered Petra eddigi történetét, remélem, élvezni fogod ezt a kis külön bepillantást az életébe.

Kezdjük hát...

Ez nem küzdősport, Albus! – fakadt ki James, és lelökte magáról az öccsét, aki nagyot nyekkenve a földre huppant. – Majdnem eltörted a pálcámat, te eszement.

- Talán ha bekerültél volna a kviddicscsapatba, hozzá lennél szokva a durva játékhoz – felelte Albus mézesmázosan, miközben feltápászkodott. – Különben is, ha nem lennél ilyen nyámnyila, még mindig játszanánk, és már meg is szereztem volna a pontomat.

James felállt a fotelból, majd színpadiasan leporolta magát.

- Csak mérges vagy, mert én nyertem. Lilynek igaza volt; rossz vesztes vagy. Azt mondta, soha többé nem játszik veled Ágygömb és korlátot, mert a múltkor megvert benne, erre te kihajítottad a játékot az ablakon.

- Hazugság – morogta Albus. – Sosem vert meg abban a hülye játékban. Egyébként pedig anya egy egyszerű begyűjtő bűbájjal visszahozta a kertből a darabokat.

James körbenézett a szinte teljesen üres klubhelyiségben, és felemelte a pálcáját.

- Mi az állás, Rose?

Rose nagyot sóhajtott a tűz mellett.

- Hét-null – válaszolt anélkül, hogy lejjebb eresztette volna a könyvét.

- Na és ki a vesztes? – sandított az öccsére Albus.

- *Én* – felelte Rose. – Csendesebben, hagyjatok olvasni! Ha nem bánjátok, van fontosabb dolgom nálatok.

- Csak indítsuk már a csigát! – türelmetlenkedett Albus a közeli széken heverő, kissé már ütődött almát fixírozva. – Úgy lefúrozom, hogy hetekig almapürét vakarhattok a falakról.

James elvigyorodott, miközben a két fiú maguk közé lebegtette az almát.

Petra Morganstern némán figyelt a sarokból. A fiúk egymást túlharsogva igyekeztek felülkerekedni a másik bűbáján, amitől az alma nagy bukfenceket vetett a levegőben. Albus az ajkát beharapva ide-oda oldalazott a bútorok között, és felborított egy kisasztalt. Az alma egy kanapé fölé sodródott, és csaknem Petra ölébe pottyant. James előre szökkent, pálcájával vadul hadonászott, ahogy megállt közvetlen Petra előtt, és le sem vette a szemét bucskázó almáról. Petra nem mozdult. Egy pillanattal később a gyümölcs átevickélt a szoba túlsó végébe, a kandalló elé. James gyorsan utána ugrott, nehogy Albus bevigye a saját célkörébe.

Néhány másodperccel később Petra feláll, és habár nem igazán volt tudatában, hová megy, átvágott a helyiségen, pontosan James és Albus között. Egyik fiú sem nézett rá, noha olyan közel haladt el mellettük, hogy a köpenye végigsöpört James lábán. Petrát ez nem lepte meg. A köpönyeg az apja csomagjával érkezett, és figyelemreméltó hatalma volt. Nem mintha bujkálni akart volna, mindössze már hozzászokott, hogy rajta van. Egyrészt, mert melegen tartotta, de legfőképp, mert megadta neki azt a szabadságot, amire szüksége volt... a felfedezéshez.

A láthatatlanság nagy előny olyasvalaki számára, akinek ennyi titka van.

Petra némán bandukolt az üres folyosókon, jobb keze ujjait a hűvös kőfalakon húzva. A legtöbb fáklyát kioltották, de a számtalan ablakon beáradó kemény, téli napfény elűzte az árnyakat, és halott hüvellyé varázsolta a fal mentén strázsáló páncélokat. Bal markában egy apró tárgyat szorongatott. Nem nézett le arra a kezére, és ha mégis megtette volna, alighanem maga is meglepődött volna attól, amit benne lát, mintha a bal keze önálló életet élt volna. Petra azonban csak sétált, megállás nélkül, és csupán a jobb kezét használta ajtónyitásra és a lépcsőkorlátoknál való fogódzkodásra. Bal kezét szorosan az oldalához szorította, elfedve annak saját kis sötét titkait.

Merlin igazgató úr itt volt valahol. Petra nem tudta pontosan, a kastélyban hol, de érezte őt, noha már napok óta nem is látta. A mágus még mindig megszállottan kutatott valami után. De nem volt ezzel semmi gond. Petrának volt egy olyan gyanúja, hogy bármily hatalmas is a köpeny ereje, ha az igazgató egyszer csak felbukkanna előtte a

folyosón, előle nem rejtené el. Pillanatnyilag Petra örült, hogy senki sem látja, legfőképp Merlinus. Halkan, nyugodt léptekkel tovább sétált.

Az egyik lépcső tetején jobbra fordult. Ahogy távolodott a lépcsőforduló hatalmas ablakától, lassan beleveszett a folyosó sötétjébe. A kastély ezen a táján sokkal hűvösebb volt, és ahova tartott, még hidegebbre számíthatott, de nem bánta. Alig érezte.

Tudatában volt, hogy valami nincs rendjén azzal, amit tesz, mégis, a jó és rossz közötti különbségtétel mostanában kevésbé volt fontos a számára, mint néhány hónappal korábban. Most mindent olyan zavarosnak talált. Nehéz volt bizonyos dolgokra gondolnia, mint az anyjára, az apjára, vagy a minisztériumból érkezett csomagra, sőt, még a köpenyre is, amit éppen viselt. Valami alapvetően rossz volt ezeknek a dolgoknak a megértésében, mégsem tudta rávenni magát, hogy szembenézzen az igazsággal. Túlságosan fáj. Petra átka épp az volt, hogy túl okos, így nem csaphatta be magát örökké. A hang a kamrában azt mondta, hamarosan minden megváltozik. Minden reménye és kívánsága valóra válik, az egyensúly helyreáll, aztán mindennek vége. Ezek közül többé egyik sem érdekelt. A bomlás képe elsorvad az egészen új valóság vakító fényében. Addig Petrának csak a saját szívét és eszét kell legyűrnie. Úgy vélte, képes rá. Remélte, hogy képes rá.

A lánymosdó ajtaja előtt megtorpant. Odabent volt a titkos lépcső, mely levezetett a kamrába, a furcsán szikrázó tóhoz. Halványan érzékelte, hogy a tó szívfájdító, kecsgetető titkainak megszállottja lett. Közben viszont azt is tudta, hogy semmi újat nem találna odalent. Most legalábbis még nem. Szívesen alászállt volna a sötétségbe, hogy láthassa szerettei arcát, de jól tudta, hogy az csak még inkább lehangolná és elszomorítaná. Még nem jött el az idő. Addig csak figyelhetett és reménykedhetett. És félhetett.

Tudtán kívül megszorította a baljában tartott tárgyat. Kicsiny, piszkos baba volt gombszemekkel és fekete fonálból készített rendetlen hajjal. Homlokára valaki suta villámot rajzolt zöld tintával.

(A Griffendél klubhelyiségében James a homlokához kapta kezét, ahogy múltó fájdalom nyilallt bele. A hasogató érzés olyan hirtelen távozott, ahogy jött, de épp elég

ideig maradt, hogy Albus megszerezhesse az első pontját. Albus diadaltáncot járt, James pedig a fejét csóválva, zavarodott, aggodalmas képpel figyelte. Rose homlokráncolva pillantott fel, tekintete találkozott Jamesével. A kezében lévő őszög könyv vörös szövetborítója kopott volt. Gerincén szürkés-arany betűkkel ott állt a címe: *Párhuzamos történelmek könyve, harmadik kötet.*)

A lánymosdó előtti folyosón Petra tökéletesen mozdulatlanul állt, jobb kezét előre nyújtva, de nem érintve meg vele a vastag faajtót. Végül pislantott egyet. Elfordult az ajtótól. Mostanában úgyis eleget járt a kamrában. Talán épp itt az ideje egy kis szünetnek. Lassan, önmagával küzdve, Petra megfordult, és ismét elindult. Nem érezte jobban magát, de úgy érezte, most ő irányít.

Az utóbbi időben ritkán volt benne része.

A hófedte domboldal szinte vakított a hideg, délutáni fényben. Petra hunyorogva távolodott a kastélytól, és a fagyott hó ropogását hallgatta a cipőtalpa alatt. Nem volt terve, sem konkrét úti célja, de Roxmorts első házainak tetői hamarosan feltűntek a dombok fölött. Boldog szíveket és frissen sült süteményeket idéző fehér füstpamacsok csíkozták az eget. Valahonnan a távolból karácsonyi dalt hozott a szél. Petra kissé elmosolyodott, és a hang irányába fordult.

Ahogy beért a faluba, Petrát elbűvölte a színes ruhákba, meleg gúnyákba burkolózó, nevetgélő és cseverésző járókelők látványa. Menet közben mosolya kiszélesedett, és mivel az egyik sarkon megállt, hogy eltegye az apja köpönyegét (és a titokzatos babát), többen visszamosolyogtak rá. Egy alacsony, ráncos varázsló mélyen meghajolt előtte, és még a kötött sipháját is levette, megmutatva kopasz üstökét.

- Boldog karácsonyt, ifjú hölgy! - harsogta boldogan. - És hozzon sok örömet az új

esztendő!

Petra mindentudó mosolyt villantott a férfira, aztán továbbment.

A Weasley Varázsvicc Vállalat üzlete előtt hatalmas, tolongó tömeget talált, feltételezhetően a bejárat fölé kifüggesztett táblának köszönhetően, mely nagy betűkkel hirdette: „Csak most, csak Önöknek, az ötórás holdfény örület! George tisztára begőzölt! Ünnepi, utolsó utáni végkiárusítás!” Petra az arcokat fürkészte, de egy ismerőst sem látott. Átsétált az utca túloldalára, megkerülte a kétemeletes újságosbódét, és egy mellékutcára kanyarodva a Három seprűt vette célba.

Odabent szörnyű hőség uralkodott, a kocsma zsúfolásig volt boszorkányokkal és varázslókkal. A fal mentén sorakozó asztaloknál nem volt hely, mindenki forró vajsört vagy borsmentás whiskyt kortyolgatott, a karattyoló kórus visszhangja madárraj énekére emlékeztetett. Petra a pulthoz furakodott, és sikeresen becsusszant két vaskos váll közé.

- Mit adhatok, kedveském? – kiabálta túl a hangzavart Madam Rosmerta. Petra elé lépett, arca csak úgy ragyogott, feltehetően a remeknek bizonyuló karácsonyi bevétel miatt.

- Igazából csak egy szobát kérnék egy-két éjszakára – felelte Petra egy galleont téve a csillogóra polírozott bárpultra.

Rosmerta gyors, hozzáértő pillantást vetett az érmére. Már öregedett, de káprázatos szeme és göndör tincsei, melyek évtizedeken keresztül Roxmorts elengedhetetlen tartozékainak számítottak, mit sem vesztek bájukból.

- Tartasz egy amolyan lányos kimenőt? – hajolt közelebb Petrához. – Biztos, hogy ez jó ötlet, kedvesem? Most talán minden csupa móka és kacagás odakint, de napnyugta után történnek néha érdekes dolgok.

- Tudok vigyázni magamra – mosolyodott el Petra. Rosmerta megláthatott valamit a mosolyban, mert nagyra nyílt a szeme. Egy pillanatig még a lányt fixírozta, aztán eltűntette a galleont.

- Az ég tudja, a világ kedvez az olyan nőknek, akik tudják, mit akarnak – biccentett elismerően. – Thrimple segít felvinni a holmidat, ha van egyáltalán. Reggelit nem

szolgálunk fel, de az ebéd kárpótol érte. Választhatsz az utolsó két szobából, kedveském, és ha szükséged van valamire, csak szólj!

Petra mosolyogva bólintott.

- És lenne még valami. - Rosmerta ismét áthajolt a pult fölött, és egyenesen Petra fülébe súgta: - Ha lemegy a nap, tartsd kéznél a pálcádat. Mostanában farkasokat láttak errefele, ha érted, hogy értem. Jobb az óvatosság.

Petra ismét bólintott, ám ez alkalommal nem mosolygott.

Petra apjának földi javai a következők voltak: egy váltás ruha, egy kalap, egy pár bőrcsizma, ami olyan viseltes volt, hogy alig állt meg magától, egy olcsó varázspálca, egy borotva, valamint hét galleon, két sarló és egy befőttesüvegnyi knút, aminek a megszámlálásával Petra nem vesződött. Nem sok, de láthatóan ez volt minden vagyona a letartóztatásakor. Petrának eddig fogalma sem volt, mihez kezdjen a pénzzel, de ahogy a Három seprű-beli bérelt szobájának ablakában állt, és az alatta elterülő Guddymutter sugárútra lassanként belopakodó éjszakát figyelte, úgy döntött, hogy a Madam Rosmerta által említett „lányos kimenő” nem is rossz ötlet. Valószínűleg az apjának sem lenne ellenére. Volt még valami a minisztériumból kapott csomag legalján. Petra zsebkendőbe bugyolálva egy kis opálbroszt talált, csodaszép aranyfoglatban. Kizárt volt, hogy valaha is látta, mégis, ahogy a kezébe fogta a brosst és gyönyörködött benne, két nagy könnycsepp gördült le az arcán. Úgy vélte, karácsonyi ajándék lehetett az édesanyjának, amit az apja néhány nappal a letartóztatása előtt vásárolt. Sosem volt lehetősége átadni. Még Petra is látta, hogy a brosst nem kimondottan drága, de az ékszer egyszerű szépsége meglepte. Habár szerény ajándék, Petra biztosra vette, hogy az apja többhavi fizetése ráment. A kő sápadt,

gyöngyházzsínű felszínét nézve Petra tisztán látta a jelenetet. Az apja az ékszerüzletben álldogált (valahogy azt is tudta, hogy a bolt nem más, mint az Abszol út és a Zsebpiszok köz sarkán lévő Ichabod családi ékszerek és ritkaságok) legjobb ingjében és nyakkendőjében, a gallérját igazgatva, igyekeztén úgy festeni, mint aki tudja, mit csinál, miközben a tulajdonos, maga Mr. Ichabod egyre csak sóhajtozott és fagyosan mosolygott. Petra látta, ahogy az apja szeme felcsillant, mikor észrevette az üveges pultban az opálbroszt, közelebb lépett hozzá, teljesen megigézve annak szépségétől. Az ékszer mellett heverő kis álcédulára írt összeg valamivel több volt, mint amivel számolt, de eltökélte magában, hogy akárhogy is, de az övé lesz. Petra apja újabb havi fizetését tette félre, ami alatt Mr. Ichabod nem volt hajlandó félretenni a melltűt, sem alkudni rá, mivel (ezt Petra tisztán látta lelki szemeivel) egyszerűen nem hitt benne, hogy a foltozott kabátot és munkáskalapot viselő férfi ki tudja fizetni. Végül azonban meglett a pénz, és Mr. Ichabod boldogan csomagolta be a brosst, és írta meg a nyugtát cikornyás betűivel. Az apja távozott, zsebében a kis dobozzal, és arcán olyan mosoly ült, mely csak olyanok sajátja, akik tudatában vannak, hogy valami csodásat tettek olyasvalakivel, akit mindennél jobban szerettek.

Petra vakon meredt ki az ablakon a hófedte utcára, kezében a melltűvel. Talán az egész történet csak a fejében létezett Mr. Ichabodról, az apjáról és a kiállított brosról, de nem így gondolta. Az emlék mintha bele lett volna ágyazódva az opálba, mint egy apró kincs. És most, hogy Petra már azt is tudta, hogy nézett ki az apja, hiszen látta az arcát a kamra titokzatos, zöld tavában, az emlékkép csak még tisztább lett. A látomás keserű volt, hiszen az apja sosem adhatta oda a brosst a nőnek, akinek vette, de közben édes is, mert boldognak láthatta az apját. Nem tudta, mi fog vele történni. A jövője egyszerűnek és világosnak ígérkezett, de boldognak.

Petra gondolkodás nélkül a pelerinjére tűzte a brosst. Mikor végzett, szemügyre vette tükörképét az ablaküvegen. Az ékszer ragyogni látszott az esti félhomályban, összegyűjtötte azt a kevés fényt, amit még talált, és varázslatossá tette. Petra felsóhajtott.

Egy pillanattal később elhagyta a szobát, és gondosan bezárta maga után az ajtót. Sétálni indult.

A főutca kiürült, mikor a nap narancs és lila színekbe öltözve lebukott a látóhatár alá. Keletről hideg szellő fújdogált, homokként sodorba magával a havat. Petra meg-megállt az üzletek kirakata előtt, és lustán megszemlélte a portékákat: a dekoratív koboldkardokat, a Wravenbrick fémműves üzlet serlegeit, bőrtáskákat, a Calamus Pennabolt kínálatát, és az Aranytalár Varázslódivat színes ruháit. Végül Petra letért a főutcáról, és elhaladt a régi Szellemszállás előtt, melynek kerítése erőteljesen düledezett, mióta a ház többé már nem volt szellemjárta. A hűvös szél feltámadt, Petra összehúzta magán a pelerint. Mire úgy döntött, hogy visszatér a Három seprűbe, és ha lehet, kér egy kis ennivalót Madam Rosmertától, már nem tudta pontosan, merre jár. A keskeny utca mentén apró, különböző szinten rozoga házikók sorakoztak. Valahol mögöttük azonban Petra még mindig látta a főutca lámpáinak vigasztaló, sárgás fényét. Mivel a járdán néhány rosszarcú varázslóval találkozott, inkább befordult egy mellékutcába, hogy minél hamarabb valami forgalmasabb helyet találhasson.

A sikátor nagyon szűk volt, tele elszórt hókupacokkal. Petra lassan, vigyázva vágott át a szeméthalmok között. A kacskaringós utca a falu romlottabb környékén vezetett keresztül. Petrának eddig fogalma sem volt, hogy Roxmortsban ilyen helyek is léteznek. Keményre fagyott, foszlott ruhadarabok lógtak az épületek közé kifeszített köteleken. Egy helyen csaknem eltorlaszolta az utat néhány szemetes konténer, és egy félig beomlott tornác. Ahogy terjeszkedett a sötétség, a sarkokban fenyegető árnyak gyülekeztek, mintha ezt a helyet sosem hagyná el az éjszaka, csupán visszavonulna kissé, amíg odakint világos van.

A sikátor következő kanyarulata mögött halvány fény pislákol. Petra befordult a sarkon, átevickélt egy különösen nagy hőtörleszon, és egy csapat mocskos, ösztövéralak között találta magát. Annyi réteg piszkos ruha volt rajtuk, hogy Petrának beletelt

néhány pillanatba, mire felfogta, hogy koboldok. Az apró lények egy lyukas üstben lobogó, ragyogó fényű koboldtüzet ültek körül. A lángok ide-oda táncoltak, és vadul nyaldosták – a semmit. A koboldok kiolvashatatlan, fekete gombszemükkel meredtek a lányra.

- Bocsánat – szólt Petra. Lehelete fehér pamacsaként szűrődött ki a száján. – Csak vissza szeretnék jutni a főutcára. Meg tudnák, kérem, mutatni az utat?

A koboldok merev képpel bámulták őt, nagy, bütykös kezük a térdükön nyugodott. Petrának egy pillanatra eszébe jutott, hogy talán hajléktalanok, de aztán elvetette az ötletet. A koboldok rendkívül találékony és önálló népség voltak. Egy gyors pillantás a környezetükre aztán megválaszolta magának a kérdést: a közelben nyílt a Wravenbrick fémműves üzlet hátsó bejárata, tehát a koboldok feltehetően fémművesek voltak, akik pihentek egyet az egész napos robot után. A látvány akár még érdekes is lehetett volna, ha nincs az a keménység a Petrára meredő apró szemekben.

- Mindegy – szólt Petra, és lassan oldalazva próbálta kikerülni a társaságot. – Látom már, majdnem elértem az utcát. Magam is megtalálom.

Alig jutott el Petra fülébe, mikor az egyik kobold megszólalt. Hangja mély volt, és csendes, fenyegető, mégis udvarias.

- Lehetséges volna, barátaim, hogy az ifjú boszorkány nincs tudatában, hogy kobold területen halad át?

Petra vére megfagyott az ereiben. Megtorpant.

- Ja, nagyon úgy tűnik – felelte a másik kobold, le sem véve szemét a lányról. – És teszi ezt a tisztelet legkisebb jele nélkül. Felvilágosítsuk?

- Sajnálom – szólt Petra, igyekezvén nyugodtnak hangozni. – Azt hittem, ez a sikátor közterület. Nem akartam birtokot háborítani.

- Figyelmen kívül hagyta a táblát – mondta a harmadik kobold szelíden. Ő sem nyíltan Petrához beszélt, holott fagyos tekintetével nem eresztette őt. – Nem törődik a törvénnyel. Elnézésre számít, semmi kétség. Mint minden boszorkány.

Petrát bekerítette a három kobold, hátát a hideg téglafalnak vetette. Gondolatai száguldottak, eszébe jutott, hogy a zsebében ott a pálcája, de végül úgy döntött, nem

húzza elő, mivel attól félt, ez csak olaj volna a tűzre. A többi kobold is lassan felállt, és közelebb lépkedett.

- Mi a... mi a törvény? – kérdezte. Fogai vacogni kezdtek a hidegtől. – Nem számítok elnézésre. Csak nem tudtam. Örömmel... ööö...

- Sarcot kell fizetnie – mondta az első kobold. Szemében szikrázni látszott a varázstűz fénye.

Petra megtapogatta a zsebét.

- Nincs sok nálam. Talán ha hat galleon.

- Nem *varázslópénzt*, édes lányom – dorombolt a második kobold. – Ez nem a Gringotts. A pénzed itt értéktelen.

Az egyik kobold felvonta busa szemöldökét, és közelebb lépett.

- Nézzétek csak, barátaim, kobold tulajdont visel magán – szólalt meg most először. – Holdkönny, szép aranyfoglatban. Ott van, a válla alatt.

Az első kobold megnézte, aztán lassan bólintott.

- Ja, az megteszi. Ha volna olyan kedves, szép boszorkány... - nyújtotta tenyerét Petra felé.

- Nem – mondta Petra olyan határozottan, ahogy csak tőle telt. – Nem az enyém, hogy továbbadjam. Az apámé volt. Én nem...

- Egyáltalán nem a tiéd, édes lányom – szólt a kobold hűvösen, és újabb lépést tett feléje. – A koboldoké. Ugye nem tagadod, hogy a mi kezünk munkája?

- Nem – hebegte Petra. – Dehogy. Én csak...

- Sérteget minket, barátaim – mondta a harmadik kobold, félelmetesen szikrázó szemekkel. – Tiszteletlen velünk, és nem hajlandó kifizetni a sarcot, ráadásul a *saját* tulajdonunkkal.

Petra a falhoz szorította a hátát.

- Nem. Én csak... kell lennie valami más módnak!

- Nem kérésnek szántuk, édes lányom – emelte fel a hangját az első kobold. – Add át a sarcot, különben erővel vesszük el. A boszorkánymágia semmiség a koboldoknak. Vagy szeretnéd ezt a keményebb úton megtanulni?

A kobold előre nyújtotta göcsörtös kezét. Mikor a fekete árnyék rávetült a brossra, Petra kétségbeesve próbált hátrálni, ám nem volt hová. A kobold villámgyorsan, már-már tapintatosan kapta le a melltűt a pelerinről, majd szinte azonnal elfordult, és a lányról elfelejtkezve a szerzeményét kezdte vizsgálgatni a tűz fényében. Petra kissé előrébb hajolt.

- Mit tesz vele? – kérdezte elhalón.

- Még mindig itt van – jegyezte meg az egyik kobold.

- Hamarosan elmegy, barátaim – felelte egy másik, visszatelepedve a tűzhöz.

Petra összeszedte magát, felegyenesedett, és kissé a hangját is megemelte.

- Mondom: mit akar tenni a brossal?

- Mi közöd hozzá, boszorkány? – szólt az első kobold oda sem nézve. – Kobold tulajdon. Épp elég ideig mocskoltad be a kezeddal. Sosem volt a tiéd.

- Az apám keményen megdolgozott azért a brossért – mondta Petra növekvő dühvel.

- Tisztességes úton vásárolta. Ne merészelje azt állítani, hogy lopta!

Az első kobold bosszúsan hátralesett púpos válla fölött.

- Ti emberek, és a „fizetségetek”. Ha ez a tárgy tényleg az apádnál volt, akkor ő egy hazug tolvaj. Sosem volt az övé, és vagy egy évbe is beletelik majd, míg megtisztítjuk a keze mocskától. Most eredj, mielőtt feldühítesz, boszorkány, és örülj, hogy eltévedtél ma este, és a sors visszajuttatta ezt a tárgyat jogos tulajdonosához.

- Az a bross az apámé volt – ismételte Petra, előhúzva a pálcáját.

A kobold megfordult, és fekete bogárszemével a lányra sandított.

- Ezt vehetem úgy, szép boszorkány, hogy az öreged halott?

Gombóc gyülekezett Petra torkában. Nagyot nyelt, szemébe könnyek szöktek. Képtelen volt megszólalni, helyette nehézkesen biccentett.

A kobold kiolvashatatlan tekintettel meredt rá egy pillanatig, aztán ismét elfordult.

- Jó hírek, barátaim – mondta, ügyet sem vetve Petrára. – Az a mocskos tolvaj meghalt. Így csak feleannyi időbe telik majd megpucolni az ékszert.

Petra felemelte a pálcáját, és a könnyek fátyolán keresztül rámeredt. A koboldok varázstüze váratlanul kialudt, áthatolhatatlan sötétségbe borítva a sikátort.

- Ez nagy hiba volt, édes lányom – mordult fel az első kobold.

- Nem vagyok a lánya – felelte Petra halott, fagyos hangon.

Az éjszaka sötétjét éles sikoly tépte szét, majd hátborzongató recsegés és tompa puffanások sora hallatszott. A zajok belevesztek a hirtelen feltámadó, és a mellékutcán végigszáguldó hideg szél süvítésébe. A szél hókupacokat tett arrébb, bömbölve tépte, szaggatta a csatornacsöveket. Az egész alig tizenöt másodpercig tartott.

Nem messze onnan, ahol a sikátor a főutcába torkollott, egy fiatalember megtorpant. Fülét hegyezve, elkerekedő szemekkel hallgatta a kiáltások és csontropogató puffanások visszhangját. Megmarkolta a pálcáját, és torkában dobogó szívvel bevetette magát a sikátorba.

- Petra! – kiáltotta, miután a sötétben megállt. – Petra, te vagy az? Már kerestelek! Jól vagy?

Egy árnyék bukkant fel a mellékutca kanyarulata mögül, és lassan közeledett az örvénylő hóban. A fiú pálcáját készenlétben tartva figyelt. Valami mintha felragyogni látszott volna a sötétben, valami gyöngyházszerű fény az alak talárjának mellrészén.

- Petra? – kérdezte a fiú tétován.

- Ted – szól az alak, végre kilépve a legközelebbi utcalámpa sárgás fényére. – Az időzítésed, mint mindig, kifogástalan.

- Petra – lehelte Ted megkönnyebbülten, és átölelte a lányt. – Jól vagy? Nemrég láttalak elhaladni a bolt előtt. Kijöttem, hogy megkeresselek. Mit kerestél a sikátorban?

Petra erőtlenül megrázta a fejét, tekintete furcsán üresnek hatott.

- Csak sétáltam.

- Nem a legjobb helyet választottad rá, Petra – felelte Ted, kivezelve a lányt a főutcaára. – Főleg sötétedés után. Találkoztál valakivel?

- Menjünk vissza, Ted. Fázom – mondta Petra, eleresztve füle mellett a kérdést. Ahogy a fiú mellett sétált, hagyta, hogy az köré fonja karjait, de alig érezte. – Olyan hideg van, Ted. Mindjárt megfagyom.

Most nem mondhatok el mindent – mondta Petra szomorúan a tűzbe meredve. – Talán hamarosan beavatlak, de most még túl nagy. Egyelőre épp elég, hogy a minisztériumból kapott csomagról meséltem. Apám holmijáról.

Ő és Ted egy-egy karosszékben ültek a Három seprű kandallója mellett. Nem messze tőlük soványka karácsonyfa álldogált, rajta színváltós gyertyák pislákolnak. Később járt, a kocsmá csaknem kiürült. Thrimple, a manó az asztalok között sétálgatott, és csettintésekkel irányította az önműködő seprűt és lapátot.

- Noahnak elmondtad, igaz? – kérdezte Ted a majdnem teljesen üres vajsörös korsóján keresztül bámulva a lángokat.

- Kérlek, most ne féltékenykedj, Ted – sóhajtottá Petra, és halványan elmosolyodott. – Noah és én csak barátok vagyunk, legalábbis pillanatnyilag. Különben is, neked ott van Victoire. Azt rebesgetik, egy párt alkottok.

Ted rejtélyesen biccentett, száját összeszorította.

- Szóval még Noah sem avattad be a többibe, ugye?

- Senkinek sem mondtam el. Ez nem afféle titok.

- De aggódsz miatta – jegyezte meg Ted. – Sőt, meg vagy rémülve.

Petra kissé megrázta a fejét.

- Sosem ismertem a szüleimet, Ted. Úgy nőttem fel, hogy még csak nem is hallottam róluk. Miért most? Miért kellene érdekelnie? Hogyan hiányozhat valaki, akit nem ismeresz?

Ted nem felelt. Vagy egy percre néma csendben ültek, és a lassan a végét járó tűzbe meredtek. Végül Ted szólalt meg.

- Szerintem nem kell a szüleiddel élned, hogy ismerd őket. Szerintem épp annyira ismered őket, mint az űrt, amit a hiányuk hagy benned. Az üresség formáján keresztül

ismered őket. Nálam legalábbis így van.

Petra bólintott.

- Csak azt tudom, hogy szükségem van rájuk. Szükségem van az útmutatásukra.

Össze vagyok zavarodva.

- Gondolod, hogy ők tudnák, mit kell tenned? - érdeklődött Ted.

Petra ezen eltöprengett, majd megvonta a vállát.

- Minél idősebb vagyok - folytatta Ted -, egyre inkább rádöbbenek, milyen keveset tudnak az emberek. Úgy nőttem fel, hogy azt hittem, a nagyanyám az égvilágon mindent tud. Aztán, pár évvel ezelőtt észrevettem, hogy szinte minden információját a *Hírverő*ből szerzi. Mármint semmi bajom a Hírverővel, de az élet dolgai, és a száraz tényközlés két különböző dolog. Szeretem a nagyanyámat, de mikor erre rájöttem, teljesen ledöbrentett, hogy egész élete során ő is csak ugyanazokat a kitalált és kiszínezett dolgokat ismételte, mint mindenki más. Ez a tudat rémisztő volt, másrészt viszont megnyugtató. Azt jelentette, hogy hozzá hasonlóan én is a magam formájára alakíthatom az életemet.

Petra Tedre sandított.

- És mit jelent neked most a nagymamád?

Ted elvigyorodott.

- Amit mindig is. Hogy mindig ott lesz valaki, aki azt mondja, szeret, és minden rendbe jön. Azt hiszem, igazából ezért vannak azok, akik szeretnek minket. Talán nem tudják, miről beszélnek, az is lehet, hogy nagyobb hülyeséget nem is mondhatnának, de ettől még ugyanolyan szívesen halljuk néha tőlük.

- Ez nem túl megnyugtató - szólt Petra laposan, és visszafordult a tűz felé.

- Csak mert túl sokat gondolkozol - felelte Ted határozottan. - Túl sokat látsz bele. Az a te bajod, hogy túlságosan okos vagy, Petra. Mindent túlbonyolítasz.

- Jobb, mintha az ellenkezőjét tenném.

- Dehogyan is - mosolygott Ted. - Néha olyan biztosak vagyunk abban, amit látni fogunk, hogy becsapjuk magunkat, és tényleg azt látjuk, holott egyáltalán nem az a valóság. Nem azért hiányoznak a szüleid, mert útmutatásra van szükséged az élethez,

Petra. Azért hiányoznak, mert szükséged van valakire, aki leül melléd, és biztosít, bármerre vezessen is az utad, nagy kaland lesz, mert ők ott lesznek veled, és szeretni fognak, akármit teszel is.

Petra mosolytalanul pillantott Ted felé.

- Mitől lettél ilyen szakértő?

Ted vállat vont.

- A kor, tapasztalat, meg négy vajsör. Adj hozzá egy lángnyelv whiskyt, és még papírt is szerzek róla, hogy zseni vagyok.

Petra akaratlanul is elmosolyodott.

- Látod? - lökte meg Ted egy kicsit a lány vállát. - Megnevettettek. Erre jók azok, akik szeretnek téged. Képesek vagyunk megnevettetni, még ha ramatyul fest is a világ.

Petra biccentett, majd nagyot sóhajtott.

- Egyébként tetszik hosszún a hajad.

- Igen, az utóbbi időben több stílust is kipróbáltam - felelte Ted élénken. - Megvolt a tüsi - beszéd közben a haja katonai hosszúságúra zsugorodott, amiről Petrának a Sötét Varázslatok Kivédése tanáruk, Kendrick Debellows jutott az eszébe. - És kísérleteztem a rock-sztár hosszúsággal is - folytatta Ted, mire a hajszálai örült iramban nőni kezdtek, és csakhamar váll alá érő, fekete hajzuhatag takarta el az arcát. - Sőt, kipróbáltam a George Weasley speciált is - mondta végül, és a hajszíne hirtelen égővörösre váltott. Petra a szája elé kapta a tenyerét, és hangosan felkacagott.

- Még az arcod is megváltozott - nevetett. - Egy pillanatra tényleg úgy néztl ki, mint George.

- Kicsit nehéz irányítani - ismerte be Ted feltápáskodva. - Évek óta nem használtam a metamorfmágus képességemet. Még csak most tanulom újra.

Petra hátradőlt a székén, és némán figyelte, amint Ted leakasztja kabátját a kandalló melletti kampóról.

- Elmész.

- El - bólintott a fiú. - George rám osztotta a holnapi nyitást. Az a fickó egyáltalán nem tartja tiszteletben, hogy nem vagyok korán kelő típus.

Petra arcán még akkor is ott játszott a mosoly, mikor Ted felvette a kabátját.

- Köszönöm, Ted. Jó volt beszélgetni.

- Beszélgetésben vagyok a legjobb – felelte Ted. – Bocs, hogy nem hoztam neked semmit karácsonyra.

- Ez alkalommal nem rovom fel neked.

Ted az ajtó felé fordult, aztán megdermedt. Arcán félmosollyal visszanézett Petrára, majd közelebb hajolt.

- Minden rendbe jön – súgta neki. – Az egész egy nagy kaland. Az olyan emberek, akik szeretnek – mint én is –, végig ott lesznek veled, tégy bármit is.

Petra elmosolyodott, ezúttal őszinte mosollyal. Ted viszonzta. Hosszú, kínos csend állt be, ahogy egymás szemébe néztek, aztán végül Ted lesütötte a tekintetét.

- Jó éjt, Petra – mondta. – Boldog karácsonyt.

- Neked is boldog karácsonyt, Ted – felelte a lány.

Ted keresztülvágott az asztalok között, átlépett Thrimple lebegő lapátja fölött, majd csupán egy hűvös, téli szellőt hagyva maga után, távozott.

Petra belenézett a tűzbe.

Egy perccel később előre nyúlt, felvette a pelerinjét, és az ölébe terítve megkereste rajta a rátűzött brosst. Óvatosan levette, és a tenyerébe helyezte.

- Ó, papa – súgta. – Mondd, hogy minden rendbe jön! Mondd, hogy szeretni fogsz, bárhová vezet is az utam!

Mint korábban, az opáلكő érintése most is az apja képét idézte meg. Petra látta, amint megveszi a melltűt az undok Mr. Ichabodtól, hogy felveszi az ékszer, és az utcára viszi, ahol lágyan szállingózott a hó. Az apja boldog volt. Valami csodálatosat tett olyasvalakivel, akit szeretett.

Petra tüdejében hirtelen bennrekedt a levegő. Ujjai lassan összezáródtak az opáلكross körül. Tévedett volna? Lehetséges ez? *Néha olyan biztosak vagyunk abban, amit látni fogunk, mondta Ted néhány perccel korábban, hogy becsapjuk magunkat, és tényleg azt látjuk, holott egyáltalán nem az a valóság...*

Látomásában az apja boldogan lépkedett a hófedte macskaköveken, és boldogan

dudorászva kerülgette a vásárló járókelőket. Aztán halkán, kissé hamisan, énekelni kezdett:

*„Ó, a kislányom, a leggyönyörűbb leányka kerek e világon,
Hollóhajú lánykámnak e szépséges gyémántkövet ádom,
Aztán táncra perdülünk, a szamóca hold alatt keringünk,
A hercegnőm és én, mint két galamb, oly boldogak leszünk,
Mint két galamb, oly boldogak leszünk...”*

Petra nagyot nyelt. Az apja nem a feleségének vásárolta a brosst. A kislányának vette, aki még csak az anyja pocakjában növekedett. Akkor persze még nem tudhatta, hogy lánya lesz, de úgy tűnt, mégis tudta, vagy legalábbis olyan erősen remélte, hogy az számára felért a tudással. Vásárolni akart a lányának egy családi ékszert. Már akkor is szerette őt, mikor még meg sem született, mikor még nem is ismerte. Csak a szívében érzett remény formájában.

Boldog karácsonyt, Petra drágám, hercegnőm... Boldog karácsonyt...

Petra egyedül ült az üres kocsmában, és elvesztett apját siratta. De még a könnyein át is mosolygott. Kezében ott szorította a brosst, a karácsonyi ajándékát. Szorosan fogta, s hozzá lágyan ringatózott a tűz fényében, mintha ismét gyermek volna, aki erős, megnyugtató karok ölelnek... ringatózott...

VÉGE